

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਲਈ ਕਰਮ ਕਰੋ, ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਵਦ੍ਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰ ਫਿਰਾਓ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਮਾਇਆ ਕਿੰਨਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਫਸੀ ਹੋਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਉਹ ਮਨਮਨਾਭਵ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਫਿਰ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਚਲਦੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਾ ਚੱਲਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਜਾਵਾਂ ਵੀ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ।
- ਗੀਤ:- ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਬੁਲਾਏ ਕੇ ਦਿਲ ਚਾਹਤਾ ਹੈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ - ਆਓ, ਫਿਰ ਤੋਂ ਕੰਸਪੁਰੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਬਣਾਓ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਨੂੰ ਤੇ ਸਵਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਭੁੱਲਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਤੋਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਅਸਲ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਵੱਡਾ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਉਸ ਇੱਕ ਗੈਡ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਕਰਾਈਸਟ, ਬੁੱਧ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹਰੇਕ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਸਭ ਕਰਨ, ਸੁਖ ਵਿੱਚ ਕਰੋ ਨਾ ਕੋਈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਰਸਮ ਪੈਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਯਾਦ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਧਰਮ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਦ ਤੇ ਨਾ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਨਾ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਲਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਗੀਤਾ ਦਾ ਸਰਮੇਨਾਇਜਰ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ - ਇਹ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲ ਹੋਈ ਨਾ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਸਟਾਰ ਹੈ। ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਤਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਅਖੰਡ ਜੇਤੀ ਤੱਤਵ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਤਾਂ ਮਹਾਤੱਤਵ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਬਰੇਬਰ ਸਟਾਰ ਮਿਸਲ ਹੈ, ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਸਟਾਰ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ, ਬੀਜਰੂਪ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ (ਬੀਜ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ। ਹੈ ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਤੇ ਓਸਨ ਆਫ ਨਾਲੇਜ਼, ਓਸਨ ਆਫ ਲਵ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਹੈ ਮੰਮਾ, ਵੰਦੇ ਮਾਤਰਮ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਦਵਾਰਾ ਬਾਣ ਮਰਵਾਏ। ਅਧਰ ਕੰਨਿਆ, ਕੁਵਾਂਗੀ ਕੰਨਿਆ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਕਿਧਰੇ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ ਮੰਦਿਰ ਤੋਂ ਹੀ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਗਦੰਬਾ ਵੀ ਬਰੇਬਰ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁਖ ਕਮਾਲ ਦਵਾਰਾ ਰਚਿਯਤਾ ਦੇ ਆਦਿ -ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ - ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਅਸੀਂ ਐਕਟਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਆਦਿ -ਮੱਧ -ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਕੀਤਾ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉ - ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਕਿਵੇਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਹੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਬੈਠਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਐਕਟਰਜ਼ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਹੈ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ। ਕਿੱਥੇ ਨਾ ਕਿੱਥੇ ਫਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ। ਵਧੀਆ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਾਲੇ ਫਿਰ ਤਨਖਾਹ ਵੀ ਚੰਗੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਮਤ ਤੇ ਚਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੇਇਜਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸਦਾ ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ, ਇਹ ਵੇਦ -ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਚਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਤੇ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਵਿਨਾਸ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਰੜੀ ਮਾਰਨਗੇ - ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਹਿ -ਤੁਹਾਹਿ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸਨ - ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਰਹਿਮ ਕਰੋ, ਰੱਖਿਆ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਰੱਖਿਆ ਕੀ ਕਰਨਗੇ? ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਗੇ ਕਿਵੇਂ? ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਪਰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ। ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਬਾਪ ਦੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਇਹ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੰਡਰ ਹੈ! ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ! ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਇਹ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਰੱਥ ਸਾਥੀ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ।

ਬਾਬਾ ਦੇਖਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਨਿਸ਼ਚੇਬੁੱਧੀ ਹਨ, ਕਲ ਸੰਸੇਬੁੱਧੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਤੁਫਾਨ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਅਵਸਥਾ ਡਿੱਗਦੀ ਹੈ ਬਾਬਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਏ, ਸਰੈਂਡਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਟੁਸਟੀ ਠਹਿਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਫਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸਰੈਂਡਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਸਰੈਂਡਰ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਵਾਉਣਾ ਤਾਂ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਖਾਂਦੇ - ਖਾਂਦੇ ਆਪਣਾ ਖਤਮ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ। ਮੁਖ ਬਾਬਾ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਜਿਸਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਉੱਚੇ ਬਣਨ, ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਜਾਕੇ ਦਾਸ - ਦਾਸੀ ਬਣਨਗੇ। ਜੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਚੰਗੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਾਨ ਵੀ ਉੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਨਾਪਾਸ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਜਾਕੇ ਦਾਸ ਦਾਸੀ ਬਣਨਗੇ।

ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਲਵੋ। ਬਸ, ਇਹ ਮਨਮਨਾਭਵ ਅੱਖਰ ਵੀ ਰਾਈਟ ਹੈ। ਓਸਨ ਆਫ਼ ਨਾਲੇਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ, ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਰਾਜ ਪਦਵੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ ਨਾ। ਇਸਨਾਲ ਪ੍ਰਵਿਤੀ ਮਾਰਗ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਰਵਿਸਏਬੁਲ ਤਿੱਖੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੈਂਡ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯੋਗਯੁਕਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ ਤਾਂ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਟ੍ਰਿਬੁਨਾਲ ਵੀ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਏ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਰਾਤਰੀ ਕਲਾਸ

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਮਝਾਈ ਦੇਣੀ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਬਿਗਰ ਦੇਹ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਉਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਓ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਹੋਰ ਕੋਈ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਕੋਈ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਮਰ ਪਦਵੀ ਮਿਲੇ। ਅਮਰਲੋਕ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ। ਇਹ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੂ ਲੋਕ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੇ ਦੇਣ ਨਾਲ ਸਮਝਣਗੇ, ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਦੈਵੀ ਸਵਰਾਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੁਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕਟ ਜਾਣਗੇ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਲਾਇਕ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੇ ਦੇ ਪੱਕਾ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪੱਕਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਮਝ ਜਾਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਭੁਲਾਉਂਦੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ। ਉਹ ਬਾਬਾ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਦਵਾਰਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਫਿਰ ਵੀ ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਭੁਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ -ਕਰਦੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਰਿਸ਼ਤਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਪੱਕਾ ਯਾਦ ਕਰੋ ਕਿਵੇਂ ਕਿਸਨੂੰ ਸਮਝਾਈਏ। ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਵੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ (ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ) ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਜਾਵਾਂ, ਦੀਦਾਰ ਕਰਾਂ। ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੀਦਾਰ ਆਦਿ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਖ ਤੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਭ ਪਾਪ ਕਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਵਿਨ ਕਰਨਗੇ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਮਾਰਕਸ ਘਟ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ

ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ, ਜੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ (ਚੱਕਰ ਨੂੰ) ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਹੈ। ਅੰਤ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੇਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਲਗਾਤਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਿਤ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚੱਲਦਾ ਰਹੇ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਛੱਡ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਸਭ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਤੇਪ੍ਰਯਾਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਇਹ ਧੰਦਾ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਭੋਜਨ ਖਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਗੁਪਤ ਅਭਿਆਸ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਚੱਲਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਅੱਛਾ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਸਿਕੀਲੱਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਨਾਇਟ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਸੰਸੇਬੁੱਧੀ ਬਣ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਟ੍ਰਸਟੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਅਰਥ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਸਮਝ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਮਤ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਨਸਾ ਅਤੇ ਵਾਚਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਅਤੇ ਸਮਰਥ ਰੂਪ ਨਾਲ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਭਵ

ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਮਤਲਬ ਫਸਟ ਡਵੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਸੰਕਲਪ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਵਾਨੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਮਰਥ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੂਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਲੋਗਨ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੱਟ ਬੋਲੋ, ਹੋਲੀ ਬੋਲੋ ਅਤੇ ਮਧੁਰ ਬੋਲੋ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹਰ ਬੋਲ ਯੋਗਯੁਕਤ, ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਰੂਰੀ ਬੋਲ ਹੀ ਬੋਲਦੇ, ਵਿਅਰਥ ਬੋਲ, ਵਿਸਤਾਰ ਦੇ ਬੋਲ ਬੋਲਕੇ ਆਪਣੀ ਐਨਰਜੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਸਦਾ ਏਕਾਂਤਪ੍ਰਿਯ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਪੂਰਨ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੇਪਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਵੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦਵੇ।

ਮਾਤੇਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਮਧੁਰ ਮਹਾਵਾਕ:

"ਮਨ ਦੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਕਰਮਬੰਧਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਰਮਾਤੀਤ"

ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਇਹ ਚਾਹਨਾ ਜਰੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਇਸਲਈ ਅਨੇਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਇਸ ਦਾ ਸਹੀ ਕਾਰਣ ਕੀ ਹੈ? ਹੁਣ ਪਹਿਲੇ ਤੇ ਇਹ ਸੋਚ ਚਲਣਾ ਜਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਜੜ ਕੀ ਹੈ? ਮਨ ਦੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਣ ਹੈ - ਕਰਮਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਫਸਣਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਨੁੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕਰਮਬੰਧਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਛੁੱਟੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮਨੁੱਖ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਕਰਮਬੰਧਨ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਤਲਬ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸੋਚ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਇਹ ਕਰਮਬੰਧਨ ਟੁੱਟਣ ਕਿਵੇਂ? ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਇਹ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਕਰਮਬੰਧਨ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਇਸ ਗਿਆਨ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਕਰਮਬੰਧਨ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕਿਸ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਅਸਲੀ ਗੁਣ ਕੀ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਕਰਮ ਬੰਧਨ ਟੁੱਟਣਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਗੋਇਆ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਕਰਮਬੰਧਨ ਟੁੱਟਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।